



Arrest

nr. 149 740 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 april 2014.

1.3. Op 23 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim geboren en getogen in het Baddawi vluchtelingenkamp in Tripoli, Libanon. Na een incident met criminelen waarbij u werd neergestoken en dreigementen aan uw adres omdat u een rechtszaak was begonnen tegen de schuldigen verliet u in 2006 een eerste maal uw land van herkomst. U reisde naar Denemarken waar u op 20 mei 2006 asiel aanvraagde. Uw asielaanvraag werd op 30 juli 2007 afgewezen. Op 2 april 2008 werd u gerepatriëerd naar Libanon. Bij aankomst in de luchthaven werd u aangehouden omdat u het land illegaal had verlaten. Na ongeveer een maand werd u vrijgelaten zonder verdere gevolgen. U keerde na uw vrijlating terug naar het Baddawi vluchtelingenkamp. Als aannemer voerde u schilderwerken uit. De zaken draaiden goed en u had 12 werknemers in dienst. Eind 2011 werd u door een onbekende gecontacteerd in verband met een schilderopdracht. Aangekomen bij het appartement van de onbekende werd u opgewacht door twee Libanese personen, A.(...) e.(...) M.(...) en A.(...) H.(...). A.(...) e.(...) M.(...) was één van de criminelen die betrokken was bij het incident waarbij u werd neergestoken. Ondertussen was hij klaarblijkelijk samen met A.(...) H.(...) lid geworden van een extremistische soennitische groepering en betrokken bij de gevechten tussen de soennieten en alawieten in Tripoli. Ze hadden hiervoor nood aan wapens. Omdat ze op de hoogte waren van het feit dat uw oom verantwoordelijke was voor de wapenopslagplaats van de groepering 'Fatah el Intifada' in Baddawi contacteerden ze u. Ze eisten dat u lid werd van deze laatste groepering. Omdat u anders vermoord zou worden stemde u toe. Via uw oom werd u lid van 'Fatah el Intifada'. U droeg een wapen en voerde bewakingsopdrachten uit. U onderhield regelmatig contact met A.(...) e.(...) M.(...) en A.(...) H.(...). U kreeg uiteindelijk van hen een opdracht. Op 1 januari 2012 was er een herdenkingsdag van de groepering waarbij een gewapende optocht gehouden zou worden in het kamp. U diende de twee achtergebleven bewakers van de wapenopslagplaats naar een koffie- en theeverkoper te brengen. Deze man werkte voor de groepering van A.(...) e.(...) M.(...) en A.(...) H.(...) en zou de twee bewakers verdoven. Op de dag van de optocht weigerde u deze opdracht echter uit te voeren en u stapte gewoon mee in de optocht van de groepering. Na deze dag kreeg u voortdurend dreigtelefoons. U zocht een uitweg uit de situatie. Op 1 maart 2012 verliet u het vluchtelingenkamp en reisde u via Syrië naar Turkije waar u een maand verbleef alvorens naar Griekenland te reizen. Op 17 of 18 april 2012 reisde u met Air France en een vals Algerijns paspoort naar Frankrijk. Per trein reisde u verder naar België waar u op 20 april 2012 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw Libanese identiteitskaart voor Palestijnen, de UNRWA-registratiekaart van uw familie en uw geboorteakte. Tevens legt u kopies voor van medische documenten betreffende uw verwondingen als gevolg van de messteek en uw ziekte. U legt eveneens de terugkeerdocumenten voor van uw broer T.(...) C.(...), F.(...) (O.V. 6.529.183) die op 18 november 2009 reeds asiel had aangevraagd in België maar op 4 juli 2013 vrijwillig terugkeerde naar Libanon en momenteel opnieuw in het Baddawi vluchtelingenkamp verblijft.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.2, 20 + documenten). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo wilt u doen geloven dat een u onbekende niet-Palestijnse groepering op de dag dat er in het vluchtelingenkamp een massale optocht bezig is van gewapende militanten van Fatah el-Intifada het risico zou nemen om net op die dag het, gezien de gewapende optocht lege, wapendepot van Fatah el-Intifada in datzelfde vluchtelingenkamp te overvallen (CGVS, p. 8, 12, 13, 18, 19). Dit is uiteraard totaal onlogisch en zeer ongeloofwaardig. Ook de wijze waarop dit zou gebeuren is weinig plausibel. U wilt doen geloven dat u de twee bewakers van het wapendepot moest meelokken naar, een u onbekende, koffie – theeverkoper die hen dan zou vergiftigen. Wat er daarna zou gebeuren weet u helemaal niet (CGVS, p. 9, 12, 18). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op zich reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo zou u op geen enkel moment iemand van Fatah el-Intifada hebben ingelicht over het feit dat u door een u onbekende niet-Palestijnse groepering werd gedwongen om het te helpen het wapendepot van Fatah el-Intifada te overvallen, dit terwijl uw eigen oom de verantwoordelijke was van de bewapening van de groepering en u hem eenvoudigweg had kunnen vertellen dat u door twee Libanezen onder druk werd gezet. U nam in tegendeel het totaal onbegrijpelijke risico om twee maanden lang een gewapende Palestijnse groepering te infiltreren. Hiermee geconfronteerd kunt u geen enkele verklaring geven. U hult zich eenvoudigweg in stilzwijgen (CGVS, p. 8, 10, 11, 14, 17, 18).

Afgezien van voorgehouden dreigtelefoons is er overigens niets gebeurd dat er op wijst dat u, om wat voor reden dan ook en door wie dan ook, gevisieerd zou worden met het oog op vervolging. Dit terwijl u stelt dat uw belagers het kamp hadden kunnen betreden en u nog twee maanden in het kamp verbleef (CGVS, p. 5, 10, 13, 14, 20).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure meerdere afwijkende verklaringen heeft afgelegd. Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u nog uitdrukkelijk dat u vreesde gedood te worden door de salafisten of door Fatah el-Intifada (vragenlijst dd. 8/06/2012, vraag 4). Tijdens uw gehoor bij het CGVS is hier echter geen sprake meer van. U vreest nu enkel A.(...) H.(...) en A.(...) e.(...)-M.(...) en hun u onbekende gewapende groepering. U weet niet tot welke groepering deze mannen behoren maar u bestempelt hen als criminelen en zuilappen die hun baard lieten groeien en nu banden zouden hebben met Al-Qaida (CGVS, p. 12, 14). Deze verklaring wijkt uiteraard totaal af van uw eerdere verklaringen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ nog had verklaard dat u pas op 1 januari 2012 lid werd van Fatah el-Intifada (vragenlijst dd. 8/06/2012, vraag 3). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweert u echter dat u reeds twee maanden voordien lid werd (CGVS, p. 9, 11).

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ met geen woord repte over de door u voorgehouden gebeurtenissen van 1 januari 2012. Toen verklaarde u enkel dat ze gebruik wilden maken van de invloed van uw oom Z.(...) om de wapens van de groepering te stelen. U maakt geen enkele melding van een gewapende optocht, laat staan van de opdracht die u zou hebben gekregen om twee bewakers te vergiftigen. U maakte overigens ook geen enkele melding van de door u voorgehouden dreigtelefoons of van A.(...) H.(...). De enige naam die u toen vermeldde was die van A.(...) e.(...)-M.(...) (vragenlijst dd. 8/09/2012).

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen ontkent u bepaalde dingen gezegd te hebben, stelt u dat u weldegelijk bepaalde dingen heeft verklaard of beweert u dat u de kans niet kreeg om uw relaas uit de doeken te doen (CGVS, p. 19). Uit de vragenlijst blijkt evenwel dat u de kans kreeg om vrij uitgebreide verklaringen af te leggen en kreeg u daarenboven de kans om bijkomende opmerkingen toe te voegen. Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat u alle redenen had vermeld die tot uw vlucht hadden geleid en dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 2).

Wat betreft de door u voorgehouden problemen van, naargelang uw verklaringen, 2002 of 2003 of 2004 moet er worden opgemerkt dat deze niet kunnen leiden tot de conclusie dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Allereerst moet er worden opgemerkt dat u afwijkende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop deze problemen zouden hebben plaatsgevonden wat de geloofwaardigheid van dit element uit uw asielrelaas ondermijnt (vragenlijst dd. 8/09/2012, vraag 5) (CGVS, p. 8, 14, 16). Vervolgens blijkt dat u de voorgehouden problemen niet voldoende kunt staven. U zou in een gevecht met o.a. A.(...) e.(...)-M.(...) en andere druggebruikers en drugdealers een messteek hebben opgelopen. U zou vervolgens klacht tegen uw belagers hebben ingediend. Waarop zij u zouden bedreigd hebben. Uw familie zou uiteindelijk

de klacht hebben ingetrokken, maar ze bleven u bedreigen (CGVS, p. 14, 15). U legt echter geen enkel begin van deze klacht voor, noch van problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan. Deze blote verklaringen volstaan op zich niet op in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Bovendien moet worden opgemerkt dat u na uw terugkeer uit Denemarken in 2008 terugkeerde naar uw ouderlijk huis in het Baddawi kamp en daar bleef wonen tot uw vertrek uit Libanon in 2012. U haalde sinds uw terugkeer geen verdere problemen aan behalve het feit dat u enkele maanden voor uw vertrek door een van uw vroegere belagers werd aangesproken om mee te helpen met een overval op een wapendepot van Fatah el-Intifada, feiten die, zoals hier boven uiteengezet, niet geloofwaardig zijn. Ook uw verklaringen dat u na uw terugkeer uit Denemarken werd opgepakt door de Libanese autoriteiten op de luchthaven kunnen niet leiden tot de conclusie dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade. U werd volgens uw verklaringen gearresteerd omdat u illegaal het land had verlaten. U kunt hiervan echter geen bewijs voorleggen. Vreemd genoeg kunt u dat wel met betrekking tot gelijkaardige problemen die uw broer zou hebben gekend. U weet vervolgens niet precies meer hoe lang u werd vastgehouden maar uit uw verklaringen blijkt dat u de eerste dag weer had kunnen vrijkomen. Wat er ook van moge zijn, uiteindelijk werd u gewoon vrijgelaten en kreeg u documenten waarmee u een nieuw paspoort diende af te halen bij de Libanese autoriteiten. Iets wat u vervolgens blijkbaar probleemloos deed (CGVS, p. 4, 21, 22). U bleef na uw vrijlating nog tot 2012 in Libanon en haalt voor deze periode geen problemen aan met de Libanese autoriteiten.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Baddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U vervulde uw lagere school in Libanon met de hulp van het UNRWA. U en uw familieleden verkregen en verkrijgen ook medische hulp van het UNRWA. In het verleden verkregen jullie ook andere

vormen van bijstand maar deze werden stopgezet. Evenwel enkel omdat jullie meerderjarig werden en werkten. U werkte in de bouwrijverheid en deed naar eigen zeggen goede zaken in Libanon. U voerde opdrachten uit buiten en binnen het kamp en had 12 werknemers in dienst. U kon zelf uw reis naar Europa bekostigen. Ook uw familieleden hebben werk in Libanon. Uw familie is eveneens eigenaar van het huis in Baddawi. U verklaart zelf dat u afgezien van uw ongeloofwaardig bevonden problemen werkte en een goed leven had (CGVS, p. 2, 3, 5, 6, 20, 21, 22).

Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat de door u vermelde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw documenten dat u in Libanon een medische behandeling kreeg voor uw ziekte (CGVS, p. 2). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en UNRWA-registratiekaart zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en verblijfsstatuut in Libanon maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het medisch verslag van dr. Farouk Samman handelt over het incident waarbij messteken opliep. Zoals hierboven werd aangegeven volstaat dit incident echter niet om te concluderen dat u Libanon in 2012 diende te ontvluchten omdat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of omdat u er een reëel risico liep op ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw overige documenten tonen enkel aan dat u medische bijstand kreeg in Libanon of hebben louter betrekking op uw broer.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, lid 2 van het Internationale Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijst verzoeker naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijst hij erop dat de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en door UNHCR in ‘*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*’ van 2013. Het Hof stelt dat uit de woorden “is de bescherming of bijstand [...] opgehouden” volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA leiden ertoe dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden “om welke reden ook” dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de “reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten”. Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”. Hiervoor dient te worden nagegaan “of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”. Het Hof benadrukt dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof gaat verder en stelt dat “gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”.

Verzoeker bevestigt dat hij bij UNRWA geregistreerd is en dat hij recht heeft om bijstand aan te vragen bij UNRWA. Hij benadrukt dat voor de toepassing van artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie het loutere bestaan van UNRWA niet voldoende is voor de invulling van het begrip “daadwerkelijke” bijstand. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn persoonlijke situatie en leefomstandigheden. Hij wijst erop dat zowel uit zijn verklaringen als uit de objectieve landeninformatie naar voor komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent is met andere woorden niet meer daadwerkelijk. Daarom dient naar het oordeel van verzoeker vastgesteld te worden dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker wijst er in dit verband op dat uit zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de sociaal-economische situatie van hem en zijn familie slecht was. Vervolgens verwijst hij naar en citeert hij uit D. Allan, “*Refugees of the Revolution, Experiences of Palestinian Exile*”, Stanford University Press, 2014, de COI Focus “*Libanon: leefomstandigheden van Palestijnen*” van 23 januari 2014 en enkele artikelen gepubliceerd op de website van Al Monitor en Middle East Monitor. Hieruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Verzoeker voert aan dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal “*special hardship cases*” nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren. Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde objectieve bronnen dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van de

Vluchtelingenconventie toegepast dient te worden en hij van rechtswege als vluchteling dient erkend te worden.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, betoogt verzoeker dat hij zich wel degelijk in een 'persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid' in de zin van het arrest *El Kott* (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012) bevond. Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij problemen heeft gehad met Fatah el Intifada en dat hij persoonlijk werd bedreigd door leden van deze groepering. Hij voert aan dat het duidelijk is dat zijn leven, minstens zijn fysieke veiligheid bedreigd werd in het kamp, ongeacht wie de dader was. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, die de kampen niet betreden. Verder kan er ook niet van uitgegaan worden dat het volkscomité in staat zou zijn om bescherming te bieden, aldus verzoeker, die meent dat dienvolgens onderzocht dient te worden of hij in Libanon vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Hij verwijst naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en betoogt dat hij volledig voldoet aan de in deze definitie aangegeven gronden. Hij herhaalt zijn standpunt dat de door hem aangehaalde feiten een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken en stelt dat hij geen effectieve bescherming kan krijgen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om naar Libanon terug te keren, zodat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 en de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" dd. 16 januari 2015.

Op 26 juni 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015 en de COI Focus "*Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing worden verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van

die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied

levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering als zou hij door een onbekende niet-Palestijnse groepering gedwongen zijn om te helpen het wapendepot van Fatah el-Intifada te overvallen, noch aan de dreigementen die hij ten gevolge van zijn weigering zou hebben ontvangen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat (i) het totaal onlogisch en zeer ongeloofwaardig is dat een voor verzoeker onbekende groepering op de dag dat er in het vluchtelingenkamp een massale optocht bezig is van gewapende militanten van Fatah el-Intifada het risico zou nemen om net op die dag, gezien de gewapende optocht, het wapendepot van Fatah el-Intifada in datzelfde vluchtelingenkamp te overvallen en ook de wijze waarop dit zou gebeuren – verzoeker moest de twee bewakers van het wapendepot meelokken naar een hem onbekende koffie- theeverkoper die hen dan zou vergiftigen – weinig plausibel is, (ii) het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker op geen enkel moment iemand van Fatah el-Intifada zou hebben ingelicht over het feit dat hij door een hem onbekende niet-Palestijnse groepering werd gedwongen om te helpen het wapendepot van Fatah el-Intifada te overvallen, dit terwijl zijn oom de verantwoordelijke was van de bewapening van de groepering en verzoeker hem eenvoudigweg had kunnen vertellen dat hij door twee Libanezen onder druk werd gezet, en hij integendeel het totaal onbegrijpelijke risico nam om twee maanden lang een gewapende Palestijnse groepering te infiltreren, (iii) er, afgezien van voorgehouden dreigtelefoons, niets is gebeurd dat erop wijst dat verzoeker, om wat voor reden dan ook en door wie dan ook, gevisieerd zou worden met het oog op vervolging, dit terwijl hij stelt dat zijn belagers het kamp hadden kunnen betreden en hij nog twee maanden in het kamp verbleef, (iv) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat hij vreesde gedood te worden door de salafisten of door Fatah el-Intifada terwijl hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde enkel A.H. en A. e.-M. en hun hem onbekende gewapende groepering te vrezen, (v) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij pas op 1 januari 2012 lid werd van Fatah el-Intifada, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het

Commissariaat-generaal beweert dat hij reeds twee maanden voordien lid werd en (vi) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat ze gebruik wilden maken van de invloed van zijn oom Z. om de wapens van de groepering te stelen en hij geen enkele melding maakte van een gewapende optocht, noch van de opdracht die hij zou hebben gekregen om twee bewakers te vergiften en hij evenmin melding maakte van de door hem voorgehouden dreig telefoons of van A.H..

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt: *“Wat betreft de door u voorgehouden problemen van, naargelang uw verklaringen, 2002 of 2003 of 2004 moet er worden opgemerkt dat deze niet kunnen leiden tot de conclusie dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Allereerst moet er worden opgemerkt dat u afwijkende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop deze problemen zouden hebben plaatsgevonden wat de geloofwaardigheid van dit element uit uw asielsrelaas ondermijnt (vragenlijst dd. 8/09/2012, vraag 5) (CGVS, p. 8, 14, 16). Vervolgens blijkt dat u de voorgehouden problemen niet voldoende kunt staven. U zou in een gevecht met o.a. A.(...) e.(...)-M.(...) en andere druggebruikers en drugdealers een messteek hebben opgelopen. U zou vervolgens klacht tegen uw belagers hebben ingediend. Waarop zij u zouden bedreigd hebben. Uw familie zou uiteindelijk de klacht hebben ingetrokken, maar ze bleven u bedreigen (CGVS, p. 14, 15). U legt echter geen enkel begin van deze klacht voor, noch van problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan. Deze blote verklaringen volstaan op zich niet op in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Bovendien moet worden opgemerkt dat u na uw terugkeer uit Denemarken in 2008 terugkeerde naar uw ouderlijk huis in het Baddawi kamp en daar bleef wonen tot uw vertrek uit Libanon in 2012. U haalde sinds uw terugkeer geen verdere problemen aan behalve het feit dat u enkele maanden voor uw vertrek door een van uw vroegere belagers werd aangesproken om mee te helpen met een overval op een wapendepot van Fatah el-Intifada, feiten die, zoals hier boven uiteengezet, niet geloofwaardig zijn. Ook uw verklaringen dat u na uw terugkeer uit Denemarken werd opgepakt door de Libanese autoriteiten op de luchthaven kunnen niet leiden tot de conclusie dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade. U werd volgens uw verklaringen gearresteerd omdat u illegaal het land had verlaten. U kunt hiervan echter geen bewijs voorleggen. Vreemd genoeg kunt u dat wel met betrekking tot gelijkaardige problemen die uw broer zou hebben gekend. U weet vervolgens niet precies meer hoe lang u werd vastgehouden maar uit uw verklaringen blijkt dat u de eerste dag weer had kunnen vrijkomen. Wat er ook van moge zijn, uiteindelijk werd u gewoon vrijgelaten en kreeg u documenten waarmee u een nieuw paspoort diende af te halen bij de Libanese autoriteiten. Iets wat u vervolgens blijkbaar probleemloos deed (CGVS, p. 4, 21, 22). U bleef na uw vrijlating nog tot 2012 in Libanon en haalt voor deze periode geen problemen aan met de Libanese autoriteiten.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in zijn vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het verwijzing naar het rapport van UNHCR *“Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”*, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review) alsook uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Waar verzoeker erop wijst dat uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen*" dd. 29 januari 2014 blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis, dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal "*special hardship cases*" nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, UNRWA niet hoeft

snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie. Ook met de loutere stelling dat "*UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden*" toont verzoeker geenszins aan de UNRWA-bijstand overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de overwegingen vervat in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* waar hij meent dat het begrip "daadwerkelijke bijstand" hetzelfde betekent als "effectieve of kwalitatieve bijstand". Voor de correcte invulling van het begrip "daadwerkelijk" dient immers rekening gehouden te worden met het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* van 17 juni 2010. Het is in dit arrest dat de bewoordingen "daadwerkelijke bijstand" namelijk hun intrede hebben gedaan. Uit de lezing van voornoemd arrest blijkt dat met de term "daadwerkelijk" enkel gewezen wordt op het feit dat artikel 1 D van het Verdrag van Genève niet van toepassing is op personen die in *aanmerking kunnen komen* voor UNRWA-bijstand, en dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen personen uitsluit die "*thans bescherming of bijstand genieten*" van een andere orgaan of een andere instelling van de VN dan de UNHCR. Met andere woorden, alleen degenen die daadwerkelijk de door de UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, vallen onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 51-52). Het is dan ook in deze zin dat het begrip "daadwerkelijke bijstand" dient begrepen te worden.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad benadrukt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het loutere verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Waar verzoeker aanvoert dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn socio-economische situatie slecht was, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is: "*U vervolledigde uw lagere school in Libanon met de hulp*

van het UNRWA. U en uw familieleden verkregen en verkrijgen ook medische hulp van het UNRWA. In het verleden verkregen jullie ook andere vormen van bijstand maar deze werden stopgezet. Evenwel enkel omdat jullie meerderjarig werden en werkten. U werkte in de bouwrijverheid en deed naar eigen zeggen goede zaken in Libanon. U voerde opdrachten uit buiten en binnen het kamp en had 12 werknemers in dienst. U kon zelf uw reis naar Europa bekostigen. Ook uw familieleden hebben werk in Libanon. Uw familie is eveneens eigenaar van het huis in Baddawi. U verklaart zelf dat u afgezien van uw ongeloofwaardig bevonden problemen werkte en een goed leven had (CGVS, p. 2, 3, 5, 6, 20, 21, 22).

Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat de door u vermelde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw documenten dat u in Libanon een medische behandeling kreeg voor uw ziekte (CGVS, p. 2). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Met de loutere stelling dat zijn socio-economische situatie slecht was, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Ook met de verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in de vluchtelingenkampen in Libanon brengt verzoeker geen op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Baddawi van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige

analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* dd. 7 november 2014, toegevoegd aan de het administratief dossier, en COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de situatie in het kamp nog altijd niet stabiel is, dat het kamp gesitueerd is vlakbij Tripoli waar dikwijls gevechten tussen soennieten en alawieten plaatsvinden en dat deze regio helemaal niet stabiel is, brengt verzoeker geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de

verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS